

možeš sesti na ogradu
i posmatrati prolaznike.

Tvoji prijatelji su mrtvi.

I zakoračati možeš ka obali
stazom koju u jutru tek nazireš.
Možeš sedeti u pesku
i odmahivati ladama.

Kao da si odživeo dan
zabeležen svojim izlaskom.

(Bio si na putu i vraćaš se
zamoren ushićenim licima
drugova iz mladosti.)

Možeš ostati na obali
koju grad već sustiže,
čekati Tađov dolazak.

Iz kojeg sveta, iz koje tišine?

VI

Uporno priznaješ svoju osamu
jer razdelio si reči koje bi
bile neophodne za dane svete,
za dane smrti prijatelja,
za dane u koje bi umeo reći
pesmu sasvim jasnu u svojoj
neobičnosti.

Uporno prešućeš.

A ljubio si i lice ti je bilo toplo
i glas prozračan u letima.

I more ti je dolazilo na domak uha
i slan krik galeba.

Tvoja je ruka potpisivala presude
omami čutnje, omami spokoja,
ulazio si, neplivač, u virove
da zagrizeš dno reke,
nar neizvesnog.

I praštali su ti oni bez prava
na oprost,
oni kojima je tvoja reč bila
čaša blagosti pred san,
reč tvoja ispisivana grcavo
i nehajno,
reč strana svojoj sudbini
i tvojoj da ne razaznaješ
boju pismena.

Uporno izlaziš u jutro
okupan prosvetljenjem,
a mir te mimošao sunčanim
sačom rođaja.

Bilo je to more,
buji vlažnih jeseni,
tajna vode,
kapele u koje ulaze samo bezbožnici,
ruka žene puna uzdarja leta
i telo tvoje zasuto cvećem
prljavo, pred raspećem, u bistroj
svojoj nagosti.

Topal-dlan mramora,
razmermerene ispovedi.

Zaludu izlaziš i tragas
za smisalom koraka,
smisalom izgovora, pokreta jezika,
kako očutiti saznanje da te nema
da se vratio nisi.

I strepne premoščavaš,
nad punim snom deteta.
Možeš otvoriti okna
i udisati ledeni san grada,
možeš zakoračiti i biti siguran
u minut čistog sebe,
izvan ruke koja te izneverava,
izvan svega što sledi tvome
strahu,
biti potpuno sam sa svim što iz
ljubavi napuštaš, izvan sebičnosti,
izvan lepote.

Ulezuti u vodu sve dok
se meka linija Tadovog lika
ne izgubi.

Udahnuti vodu pomiren
sa netrajnošću slike
koju predočavaš osami.

Neuništiva je kao što je
neuništiv poriv u tebi
da se razaznaš.

VII

Proredeni govor suočava te
sa izgovorenim svetлом
sa tamnim džepom mraza

Reči su ostale nepromenjene
ali sve što su značile nekoc
nisi ti
nije napor voljenja sirov plač u zoru
nisi ti zatečen u poslednjim
očigledima samoubica

Olovke kojima si govorio
davno su istrulile
samo je ruka ista
samo je ruka ista
sledena čarom nemosti
samo ruka

Pozdravi grmen

zmijsku košulju detinjstva
okačenu o vетар
divlji ružičnjak mlađanja

Sam si i glasno govorí

Grad prolazi kroz zidove
i zvuk se pretvara u sliku

Ne sećaj se

Udaljiješ se i neće te pronaći
kojima si neophodan
koje tvoj nesigurni korak
i krta reč utopljavaju
skromnom oblicom kraha

Niko neće upamtiti tvoj govor
jer ne govorиш nikom
do li sebi

A reč te tvoja prezire

VIII

Mogu opipati tvoju srdžbu
nikome znanu,
tvoju ushićenost i blagost
pod noktima kada jutro ispunjava

pore gline,
rukom mogu zbrajati tvoje
budne nesani,
okom mogu pomoći svome govoru

Tvrđ komad sebe tek sada

predat potpunoj osami
obilaziš
Izdaleka kudiš ruku
kojoj se dive jesenjari
začuđeni životom sred polja,
preinačenom smrću

Ti možeš sesti u senu
visokog stabla i opustiti
ruke

A šta će moj glas neizgovoren
koji se odbija od bronce
i vraća u ždrelo,
gušomoran i tvrd kao neki lik
koji pod bregom nazirem,
osenčen limunom oktobra,
i nemost moja blago se
oplemenjenoj tiši predaje.

IX

Tebe odiskon čekaju mrtve šume severa
gde moći ćeš jutrom ispijati
vreo potočnjak razbora
Predan konačno svim koji su hteli dotači
štít reči, štitonošo,
otkriti jedinu utaju —
jer otkuda ti, iz kojeg boja
u vreme nebojštine, sa kojeg oklopnika
u vreme razotkriveno
I čist i osnežen pogled deteta
sa humova te presreće
Rečju tvojom ne mogu razbudić
jer bi je snošće prepoznale
i razbimuk bi glasnuo iz
gradskih časovnika
Gipkim si korakom prelađivao vode
i bodrim glasom mostio
Sad si na povratku dugom kao rečenica
Ne očekuj da će te dočekati
mlečna reč i blag naramak kruha
Stići ćeš prvi put sam
očišćen u protoku kroz skrame majčinstva
raskoleven od nemosti
nanovo zagledan u svet
u koji ćeš zaronjen
bez krika, bez osmeха,
prvi put čisto usniti
jutro što te mimohodi.

X

Proneše Tvoj tabut

Prebeli plahta hartije
Vrh čela nar skvrčen
detinjstva

Ni lika
ni glasa
Tvojega

Niko za njime ne kroči
na Orahovo mezarje

Niko za njime ne kroči

Samo moja dugačka kosa senka

u prohodu ga

mimoide.